

UZASADNIENIE

Apelacja obwinionego skutkowała zmianą zaskarżonego wyroku i uniewinnieniem A. K. od czynu zarzucanego mu w punkcie 2.

Sąd odwoławczy w pierwszej kolejności odniesie się do rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Wykroczenie z art. 95 kw jest następstwem naruszenia wymagań określonych dyspozycją art. 38 ustawy Prawo o ruchu drogowym, z treści którego w dacie orzekania wynikało, że kierujący pojazdem jest obowiązany posiadać przy sobie dokumenty stwierdzające: uprawnienie do kierowania danym pojazdem (prawo jazdy), dopuszczenie pojazdu do ruchu (dowód rejestracyjny, pozwolenie czasowe), zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub opłacenie składki tego ubezpieczenia (OC).

Ustawa o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw z dnia 9 maja 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 957) w art. 1 pkt 1 w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2017 r. poz. 1260, z późn. zm.) wprowadziła się zmianę: w art. 38 uchyliła się pkt 2 i 3

(czyli obowiązek posiadania przez kierowcę przy sobie dokumentu stwierdzającego dopuszczenie pojazdu do ruchu i dokumentu potwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej).

Jednocześnie art. 17 pkt 1 tej ustawy określił, iż do czasu wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających przekazywanie informacji do centralnej ewidencji pojazdów o zatrzymaniu dowodu rejestracyjnego (pozwolenia czasowego) oraz o informacji o jego zwrocie w sposób, o którym mowa w art. 132 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą: art. 38 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się. Zgodnie z art. 19 ustawa zmieniająca w omawianym zakresie weszła w życie z dniem 4 czerwca 2018 r.

Sąd rejonowy w czasie orzekania dokonał prawidłowej oceny pranej tego czynu.

Jednakże zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 9 maja 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 957) przepis art. 38 w brzmieniu obowiązującym od dnia 4 czerwca 2018 r. stosuje się od dnia 1 października 2018 r., na podstawie komunikatu Ministra Cyfryzacji z dnia 28.06.2018 r. w sprawie określenia terminu wdrożenia rozwiązań technicznych umożliwiających przekazywanie informacji do centralnej ewidencji pojazdów o zatrzymaniu dowodu rejestracyjnego (pozwolenia czasowego) oraz o informacji o jego zwrocie (Dz.Urz.Min.Cyf. z 2018 r. poz. 22).

Oznacza to, iż art. 38 ustawy Prawo o ruchu drogowym obowiązuje w znowelizowanej postaci od dnia 1 października 2018 roku i w dacie orzekania przez sąd odwoławczy na skutek utraty mocy obowiązującej przez typizujący go przepis, czyn 2 zarzucany obwinionemu przestał stanowić wykroczenie. Do depenalizacji przypisanego obwinionemu zachowania doszło w trakcie postępowania odwoławczego na skutek zmiany ustawy.

Regulacja przewidziana w art. 2 § 1 kw bezspornie dotyczy kolizji ustaw następującej przed wydaniem prawomocnego orzeczenia w sprawie o czyn zabroniony, który w czasie jego popełnienia był oceniany jako wykroczenie.

Zmiana ustawy po popełnieniu przez sprawcę czynu zabronionego zawsze wymaga zestawienia ze sobą przepisów obowiązujących w czasie popełnienia tego czynu oraz przepisów obowiązujących w czasie orzekania w przedmiocie odpowiedzialności za ten czyn. Pojęcie nowej ustawy w rozumieniu art. 2 § 1 kw obejmuje nie tylko zmianę formalnie rozumianej ustawy karnej, ale również wszelkich regulacji prawnych mających znaczenie dla odpowiedzialności za wykroczenie. Reguła unormowana w art. 2 § 1 kw nakazuje, w razie kolizji norm prawnych, dać prymat ustawie nowej. Zakres tej zasady niewątpliwie odnosi się do sytuacji, gdy nowa ustawa jest dla sprawcy względniejsza

W postępowaniu w sprawie o wykroczenie, gdy na etapie postępowania międzyinstancyjnego dochodzi do depenalizacji zachowania stanowiącego wykroczenie, sąd ad quem odpowiednio (art. 109 § 1 kpw) stosując art. 62 §

3 kpw i art. 5 § 1 pkt 2 kpw powinien wydać wyrok uniewinniający (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 16 lipca 2009 r. V KK 138/09, Legalis)

W konsekwencji (stosując się do tej zasady) sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił A. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu 2 z art. 95 kw.

Nie jest zasadna apelacja obwinionego odnośnie czynu 1. W wyniku przeprowadzonej kontroli zakwestionowanego rozstrzygnięcia, zarzuty apelacji – podważające trafność ustalenia sprawstwa za przypisany mu czyn 1 – okazały się bezzasadne.

Analizując całokształt zebranych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i należycie ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonych. Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne znajdują bowiem odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, który został poddany analizie oraz ocenie, respektującej wymogi art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw. Konfrontując ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi na rozprawie głównej dowodami trzeba stwierdzić, iż dokonana przez sąd rejonowy rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności popełnienia przypisanego obwinionemu wykroczenia nie wykazuje błędu i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym sąd ten dał wiarę i się na nich oparł.

W odniesieniu do czynu 1 na sprawstwo oskarżonego wskazują: wyjaśnienia obwinionego i zeznania pasażerki jego pojazdu, którzy podnieśli, iż w czasie pomiaru prędkości prowadzony przez A. K. mógł jechać nawet 83 - 84 km/h. Sąd I instancji źle odczytał twierdzenia obwinionego, który wskazywał, że funkcjonariuszka policji podała mu, że poruszał się z prędkością 81 km/h i przyjął, że sprawca jechał się z taką szybkością w czasie pomiaru – to ustalenie nie podlega już korekcie na niekorzyść obwinionego. Materiał dowodowy uzupełniają relacje funkcjonariuszy policji i nagranie wykroczenia, aczkolwiek są to dowody jedynie posiłkowe (sprawstwo obwinionego determinuje pierwsza grupa dowodów).

Konsekwencją uniewinnienia A. K. od czynu 2 było uchylenie orzeczenia o karze łącznej za oba czyny - zawarte w punkcie 3.

W miejsce tej kary, za czyn 1 sąd odwoławczy wymierzył obwinionemu 150 złotych grzywny, adekwatnej do wagi czynu. W pozostałej części sąd II instancji utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Sąd okręgowy uznał, iż wymierzona kara nie może być uznana za surową, jeżeli uwzględni się sylwetkę sprawcy, zwłaszcza jego wielokrotną uprzednią karalność za wykroczenia w ruchu drogowym. Prawidłowo ustalone okoliczności obciążające, w szczególności niepoprawność sprawcy, brak wyciągania wniosków z poprzednich spraw, w kierunku przestrzegania zasad ruchu drogowego, zdaniem sądu odwoławczego wykluczają możliwość łagodniejszej reakcji karnej. Adekwatna reakcja karna nie może służyć premiowaniu obwinionego przez ograniczenie jego odpowiedzialności lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynu, jakiego się dopuścił.

Zmiana reakcji karnej może w wyniku postępowania odwoławczego nastąpić jedynie wówczas, gdyby reakcja ta jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”. Owa niewspółmierność w ustawie została poprzedzona określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostrza kryterium zmiany wyroku z powodu czwartej podstawy odwoławczej. Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę, która istotnie przez swą niewspółmierność razi (oślepia). Taka sytuacja w odniesieniu do obwinionego nie zachodziła i brak było podstaw do zastosowania wobec niego instytucji łagodzących wymiar kary (art.39 kw).

Dlatego sąd okręgowy orzekł jak w sentencji. Na mocy przepisów powołanych w wyroku zasądził od tego obwinionego 30 złotych opłaty za obie instancje i 50 złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków w postępowaniu odwoławczym.